

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO

Wrocław, dnia 29 grudnia 2020 r.

Poz. 7305

WYROK NR II SA/WR 297/19 WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO WE WROCŁAWIU

z dnia 30 lipca 2019 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu
w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia NSA Halina Filipowicz-Kremis (spr.)
Sędziowie: Sędzia WSA Alicja Palus
Asesor WSA Wojciech Śnieżyński

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Renata Pawlak

po rozpoznaniu w Wydziale II na rozprawie w dniu 24 lipca 2019 r.
sprawy ze skargi Wojewody Dolnośląskiego
na uchwałę Rady Gminy Oława
z dnia 19 października 2018 r., nr LVII/388/2018
w przedmiocie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla terenu położonego
w obrębie wsi Jaczkowice, Gaj Oławski w gminie Oława

- I. stwierdza nieważność zaskarżonej uchwały w zakresie § 16 ust. 2 pkt 4, § 16 ust. 3 pkt 1 i 2;**
- II. dalej idącą skargę oddala;**
- III. zasądza od Gminy Oława na rzecz Wojewody Dolnośląskiego 480 zł (słownie: czterysta osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego**

Uzasadnienie

Wojewoda Dolnośląski (dalej również jako: organ nadzoru), działając na podstawie art. 93 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 506), złożył do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu skargę na uchwałę nr LVII/388/2018 Rady Gminy Oława z dnia 19 października 2018 r. w sprawie uchwalenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla terenu położonego w obrębie wsi Jaczkowice, Gaj Oławski w gminie Oława (dalej jako: uchwała) wnosząc o stwierdzenie nieważności § 4 pkt 8, § 13 pkt 2, § 16 ust. 2 pkt 4, § 16 ust. 3 pkt 1 i pkt 2 oraz o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Kwestionowanej uchwały organ nadzoru zarzucił, że:- § 16 ust. 2 pkt 4, § 16 ust. 3 pkt 1 i pkt 2 w zw. § 14 ust. 2 uchwały podjęte zostały z naruszeniem art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2018 r. poz. 1945, dalej: u.p.z.p.) polegającym na istotnym naruszeniu zasad sporządzania planu miejscowego, poprzez brak określenia wskaźników w zakresie minimalnej liczby miejsc parkingowych na terenie oznaczonym symbolem MU dla zabudowy usługowej w podstawowym przeznaczeniu terenu oraz dla usług towarzyszących, obiektów produkcyjnych, składów i magazynów do 20% powierzchni terenu, dopuszczonych w przeznaczeniu uzupełniającym; - § 4 pkt 8 uchwały podjęty został z naruszeniem art. 15 ust. 2 pkt 6 u.p.z.p. poprzez określenie wskaźnika zabudowy w odniesieniu do innego parametru niż działka budowlana;- § 16 ust. 3 pkt 2 uchwały podjęty został z naruszeniem art. 15 ust. 2 pkt 1 u.p.z.p. oraz art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej polegającym na naruszeniu zasad sporządzania planu miejscowego w zakresie określenia przeznaczenia terenów;- § 13 pkt 2 uchwały podjęty został z naruszeniem art. 15 ust. 2 pkt 11 u.p.z.p. w zw. z art. 29 ust. 1 pkt 13 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r.-Prawo budowlane (Dz. U. z 2019 r. poz. 1186, dalej: pr. b.) poprzez określenie zasad usytuowania obiektów tymczasowych i terminu usunięcia tych obiektów, przy braku podstaw prawnych do takiej regulacji. Rozwijając w uzasadnieniu zarzuty skargi wojewoda podniósł, że przeprowadzona ocena zgodności z prawem uchwały pod kątem art. 28 ust. 1 u.p.z.p. pozwoliła stwierdzić, że Rada Gminy Oława, uchwalając miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, naruszyła w sposób istotny zasady sporządzania planu miejscowego w zakresie objętym wnioskiem o stwierdzenie nieważności. Organ nadzoru wskazał, że Rada Gminy nie określiła obligatoryjnego elementu uchwały tj. wskaźników w zakresie minimalnej liczby miejsc parkingowych na terenie oznaczonym symbolem MU dla zabudowy usługowej w podstawowym przeznaczeniu terenu oraz dla usług towarzyszących, obiektów produkcyjnych, składów i magazynów do 20% powierzchni terenu, dopuszczony w przeznaczeniu uzupełniającym. Organ nadzoru zauważył, że w § 14 ust. 2 uchwały Rada Gminy przyjęła: „2. W obrębie zainwestowanych terenów wymaga się lokalizowanie minimalnej ilości miejsc postojowych dla samochodów osobowych na poszczególnych działkach w ilości zapewniającej właściwą obsługę użytkowników i zatrudnionych, ustala się: 1) 1 miejsce na budynek jednorodzinny, lokal mieszkalny lub mieszkanie, na terenach oznaczonych symbolami MN, MU; 2) 1 miejsce na każde rozpoczęte 75 m² powierzchni użytkowej przeznaczenia podstawowego, na terenach oznaczonych symbolami: US, U, P/U; z wyłączeniem zespołu sakralnego z kościołem wpisanym do rejestru zabytków; 3) 2 miejsca postojowe na terenach oznaczonych symbolami: MN, RM dla każdej działki o przeznaczeniu podstawowym ;4) 1 miejsce postojowe na każde rozpoczęte 50 m² powierzchni użytkowej przeznaczenia usługowego zlokalizowanego na terenach oznaczonych symbolami: MN, RM,U, US, RUP lecz nie mniej niż 2 miejsca postojowe; 5) 1 miejsce na trzech pracowników na terenach oznaczonych symbolami: RUP; 6) 1 miejsce dla pojazdu osoby niepełnosprawnej na każde 12 miejsc parkingowych; 7) w przypadku realizacji więcej niż jednego rodzaju zabudowy w ramach własności, ilość stanowisk postojowych określona w ust. 1 pkt. 1-6 podlega zsumowaniu; 8) ilość miejsc przeznaczonych na parkowanie pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową należy ustalać zgodnie z przepisami odrębnymi oraz w ilości 1 stanowiska na 12 stanowisk ogólnej liczby stanowisk, jednak nie mniej niż 1. Organ nadzoru podkreślił, że biorąc pod uwagę przewidziane w § 16 ust. 2 i ust 3 uchwały przeznaczenie terenów oznaczonych symbolem MU, nie określono miejsc parkingowych na tym terenie dla zabudowy usługowej w podstawowym przeznaczeniu terenu oraz dla usług towarzyszących obiektów produkcyjnych, składów i magazynów do 20% powierzchni terenu, dopuszczony w przeznaczeniu uzupełniającym. W ocenie organu Rada Gminy nie określiła miejsc parkingowych dla wszystkich przeznaczeń dopuszczonych na terenie MU, co uzasadnia wnioski o stwierdzenie nieważności zapisów uchwały wskazujących przeznaczenie terenów, dla których nie określono minimalnej ilości miejsc parkingowych tj. § 16 ust. 2 pkt 4, § 16 ust. 3 pkt 1 i pkt 2 uchwały.

W zakresie § 16 ust. 3 pkt 2 uchwały organ nadzoru jako podstawę stwierdzenia nieważności wskazał nadto niezgodność z art. 15 ust 2 pkt 1 u.p.z.p. polegającą na przyjęciu na terenie MU pozostających ze sobą w konflikcie przeznaczeń terenu tj. zabudowę mieszkaniową jednorodzinną i wielorodzinną oraz obiekty produkcyjne, składy i magazyny do 20% powierzchni terenu, które związane są z zabudową przemysłową. Dodatkowo autor skargi dopatrył się przyczyn uzasadniających stwierdzenie nieważności § 4 pkt 8 uchwały, w którym rada gminy ustaliła parametr maksymalny powierzchni zabudowy odnosząc go do powierzchni terenu w granicach linii rozgraniczających zamiast do powierzchni działki budowlanej. Ponadto, Wojewoda Dolnośląski stwierdził, że rada gminy bez podstawy prawnej określiła w § 13 pkt 2 uchwały zasady usytuowania obiektów tymczasowych oraz termin ich usunięcia. W ocenie organu nadzoru kwestia ta została uregulowana w prawie budowlanym, a więc nie może stanowić przedmiotu uregulowania aktu prawa miejscowego.

W ramach postępowania wyjaśniającego organ nadzoru uzyskał pismem z dnia 26 lutego 2019 r. wyjaśnienia Rady Gminy Oława, w którym odniesiono się m. in. do kwestii nieokreślenia liczby miejsc parkingowych na terenie MU dla zabudowy usługowej w podstawowym przeznaczeniu terenu oraz dla usług towarzyszących, obiektów produkcyjnych, składów i magazynów do 20% powierzchni terenu, dopuszczonych w przeznaczeniu uzupełniającym. Rada podkreśliła, że minimalna ilość miejsc postojowych określona została dla każdego terenu, zgodnie z przeznaczeniem wiodącym.

W odpowiedzi na skargę organ wskazał, że - w zakresie zarzutu dotyczącego § 4 pkt 8 uchwały – definicja wskaźnika zabudowy w odniesieniu do terenu nie wynika wprost z grupy wskaźników określonych w świetle art. 15 ust. 2 pkt 6 u.p.z.p. Rada gminy argumentowała przy tym, że przyjęty w § 4 pkt 8 uchwały wskaźnik tj. powierzchnia liczona w granicach linii rozgraniczających dany teren stanowi „wskaźnik zagospodarowania terenu” odnoszący się do obszaru wyznaczonego planem, który w perspektywie obowiązywania planu nie ulegnie zmianie, w przeciwieństwie do działek, które mogą być dzielone lub scalane.

W zakresie zarzutu dotyczącego określenia przeznaczenia terenów w § 16 ust. 3 pkt 2 uchwały podkreślono, że podstawą do ustalenia na terenie MU również przeznaczenia dotyczącego obiektów produkcyjnych, składów i magazynów do 20% powierzchni terenu było zachowanie rolniczego, wielofunkcyjnego charakteru historycznych wsi, w których znajdują się gospodarstwa zajmujące się produkcją rolną, wykorzystującą historyczne zespoły zabudowy zagrodowej, składające się od jednego budynku wielofunkcyjnego do siedmiu budynków, łącząc w sobie różne przeznaczenia. Zespoły zagród stanowią obiekty o znacznych kubaturach, których adaptacja jedynie do przeznaczenia mieszkaniowego i usługowego nie jest możliwa. Odnosząc się zaś do zarzutu podjęcia niezgodnie z zasadami sporządzania planu miejscowego § 13 pkt 2 uchwały rada wskazała, że ustalenia te nie odnoszą się jedynie do tymczasowych obiektów budowlanych, o których mowa w art. 29 ust. 1 pkt 12 pr. b., ale do tymczasowego zagospodarowania określonego w art. 15 ust. 2 pkt 11 u.p.z.p. Termin likwidacji ustalony planem dotyczy zatem jedynie tymczasowego zagospodarowania, a nie tymczasowych obiektów budowlanych. Jednocześnie Rada Gminy Oława wniosła o oddalenie skargi oraz o zasądzenie od skarżącego organu na jej rzecz kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu zważył:

Skarga zasługuje na uwzględnienie w części.

Stosownie do dyspozycji art. 3 § 1 ustawy z 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2018 r., poz. 1302 ze późn. zm., zwanej dalej p.p.s.a.), sądy administracyjne sprawują kontrolę działalności administracji publicznej i stosują środki określone w ustawie. Zaś wedle art. 3 § 2 pkt 5 p.p.s.a. sądowa kontrola działalności publicznej obejmuje także akty prawa miejscowego organów jednostek samorządu terytorialnego i terenowych organów administracji rządowej. Kontrola sądowo-administracyjna sprawowana jest w na podstawie kryterium legalności, tzn. zgodności kwestionowanego skargą aktu z przepisami prawa powszechnie obowiązującego. Po myśli art. 147 § 1 ustawy, sąd uwzględniając skargę na uchwałę lub akt, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 5 i 6, stwierdza nieważność tej uchwały lub aktu w całości lub w części albo stwierdza, że zostały wydane z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególnie wyłącza stwierdzenie ich nieważności.

W rozpoznawanej sprawie ze względu na przedmiot zaskarżenia, którym jest uchwała w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego sąd uwzględnić musiał również regulację szczególnie zawartą w art. 28 ust. 1 u.p.z.p., zgodnie z którą nieważność aktu powoduje również naruszanie zasad

sporządzania planu miejscowego lub istotne naruszenie trybu jego sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie. W myśl zaś art. 20 ust. 1 u.p.z.p. plan miejscowy uchwała rada gminy, po stwierdzeniu, że nie narusza on ustaleń studium, rozstrzygając jednocześnie o sposobie rozpatrzenia uwag do projektu planu oraz sposobie realizacji, zapisanych w planie, inwestycji z zakresu infrastruktury technicznej, które należą do zadań własnych gminy, oraz zasadach ich finansowania, zgodnie z przepisami o finansach publicznych. Część tekstowa planu stanowi treść uchwały, część graficzna oraz wymagane rozstrzygnięcia stanowią załączniki do uchwały.

Zauważyć należy, że zarówno istotne naruszenie „zasad sporządzania”, jak i „trybu sporządzania” miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego pozwala na stwierdzenie nieważności takiej uchwały w całości lub części. Do zasad sporządzania planu zalicza się wartości i merytoryczne, wymogi kształtowania polityki przestrzennej przez kompetentne organy, dotyczące ustaleń zawartych w akcie planistycznym. Do zasad sporządzania planu zagospodarowania przestrzennego należy zaliczyć zawartość aktu planistycznego (część tekstowa, graficzna i załączniki), ustalenia w nim zawarte, a także standardy dokumentacji planistycznej. Natomiast tryb postępowania odnosi się do sekwencji czynności, jakie podejmuje organ w celu doprowadzenia do uchwalenia studium, czy też planu miejscowego począwszy od uchwały o przystąpieniu do sporządzania studium lub planu, a skończywszy na uchwaleniu studium lub planu.

Przenosząc dotychczasowe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy wskazać, że w ocenie sądu w istocie doszło do naruszenia zasad sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Sąd stwierdził bowiem naruszenie przez radę gminy art. 15 ust. 2 pkt 6 u.p.z.p., zgodnie z którym w planie miejscowym określa się obowiązkowo zasady kształtowania zabudowy oraz wskaźniki zagospodarowania terenu, maksymalną i minimalną intensywność zabudowy jako wskaźnik powierzchni całkowitej zabudowy w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej, minimalny udział procentowy powierzchni biologicznie czynnej w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej, maksymalną wysokość zabudowy, minimalną liczbę miejsc do parkowania w tym miejsca przeznaczone na parkowanie pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową i sposób ich realizacji oraz linie zabudowy i gabaryty obiektów. Zasadnie organ nadzoru zauważył, że regulację zawartą w cytowanym przepisie doprecyzowano w rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164, poz. 1587). Z § 4 pkt 9 lit. c wskazanego rozporządzenia wynika, że ustalenia dotyczące zasad modernizacji, rozbudowy i budo-wy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej powinny zawierać wskaźniki w zakresie komunikacji i sieci infrastruktury technicznej, w szczególności ilość miejsc parkingowych w stosunku do ilości mieszkań lub ilości zatrudnionych albo po-wierzchni obiektów usługowych i produkcyjnych.

Tymczasem z prostego zestawienia § 14 ust. 2 uchwały przewidującego ilość miejsc parkingowych dla poszczególnych terenów oraz § 16 ust. 2 i ust. 3 uchwały, w którym uregulowano przeznaczenie terenów oznaczonych symbolem MU, wynika że nie określono miejsc parkingowych dla zabudowy usługowej oraz dla usług towarzyszących przewidzianych na tym terenie. Zgodnie z § 14 ust. 2 pkt 1 uchwały w obrębie zainwestowanych terenów wymaga się lokalizowanie minimalnej ilości miejsc postojowych dla samochodów osobowych na poszczególnych działkach w ilości zapewniającej właściwą obsługę użytkowników i zatrudnionych, ustala się 1 miejsce na budynek jednorodzinny, lokal mieszkalny lub mieszkanie, na terenach oznaczonych symbolami MN, MU. W myśl zaś z § 16 ust. 1. wyznacza się tereny zabudowy mieszkaniowo – usługowej, oznaczone na rysunku planu symbolami: J MU0.1- J MU0.14, G MU0.1- G MU0.9, G MU1.1- G MU1.3, G MU2.1, dla których obowiązują następujące ustalenia: 2. Przeznaczenie podstawowe: 1) tereny zabudowy mieszkaniowej (jednorodzinne i wielorodzinne) oraz usługowo-gospodarczej – stanowiące tereny istniejącego wielofunkcyjnego zainwestowania wiejskiego; 2) zabudowa zagrodo wa;3) zabudowa mieszkaniowa wielorodzinna w budynkach do 4 mieszkań; 4) zabudowa usługowa z wyłączeniem stacji paliw. 3. Przeznaczenie uzupełniające: 1) usługi towarzyszące, z możliwością lokalizowania ich samodzielne, z wykluczeniem działalności uciążliwych; 2) obiekty produkcyjne, składy i magazyny do 20% powierzchni terenu; 3) urządzenia towarzyszące. Z zestawienia obu jednostek redakcyjnych zaskarżonej uchwały wynika niezbicie, że prawodawca lokalny przewidział miejsca parkingowe na terenie MU wyłącznie dla budynków jednorodzinnych, lokali mieszkalnych lub mieszkań, pomijając w tym zakresie zabudowę usługową w przeznaczeniu podstawowym (§ 16 ust. 2 pkt 4) oraz usługi towarzyszące, obiekty produkcyjne, składy i magazyny do 20% powierzchni terenu przewidziane jako przeznaczenie uzupełniające na terenie MU (§ 16 ust. 3 pkt 1-2). Wbrew temu co twierdzi Rada Gminy Oława nie ma przy tym znaczenia, czy określone przeznaczenie ma charakter przeznaczenia podstawowego, czy pełni rolę uzupełniającą, gdyż ani przywołany przepis u.p.z.p., ani przepis rozporządzenia nie dają podstaw do przyjęcia, by ustawodawca ograniczył

obowiązek określenia ilości miejsc parkingowych wyłącznie dla przeznaczenia wiodącego. W kontekście powyższego, biorąc pod uwagę, iż określenie miejsc parkingowych stanowi element obowiązkowy miejscowego planu w stosunku do ilości mieszkań, ale również ilości zatrudnionych albo powierzchni obiektów usługowych i produkcyjnych, sąd uznał za uzasadnione stwierdzenie nieważności zaskarżonej uchwały w zakresie jej zapisów odnoszących się do przeznaczenia terenów, dla których nie określono minimalnej ilości miejsc parkingowych, tj. § 16 ust. 2 pkt 4 oraz ust. 3 pkt 1 i pkt 2. Chociaż powyższe okoliczności stanowią wystarczającą podstawę do stwierdzenia nieważności uchwały w zakreślonym wyżej zakresie, sąd uznał za stosowne stwierdzić, że podziela również stanowisko organu nadzoru, zgodnie z którym w zakresie § 16 ust. 3 pkt 2 zaistniała dodatkowa przesłanka uzasadniająca stwierdzenie nieważności tej jednostki redakcyjnej. Zgodnie bowiem z art. 15 ust. 2 pkt 1 u.p.z.p. w planie miejscowym określa się obowiązkowo przeznaczenie terenów oraz linie rozgraniczające tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania. Słusznie organ nadzoru zaznaczył, że zapisy miejscowego planu nie powinny dopuszczać, by dla jednego oddzielonego liniami rozgraniczającymi terenu ustalone zostały przeznaczenia pozostające ze sobą w sprzeczności, nawet jeżeli jedno z tych przeznaczeń ma charakter uzupełniający. Zauważyć należy, że w § 16 ust. 2 uchwały przeznaczeniem podstawowym jest zabudowa jednorodzinna oraz wielorodzinna. W ust. 3 zaś prawodawca lokalny w ramach przeznaczenia uzupełniającego przewidział m. in. obiekty produkcyjne, składy i magazyny do 20% powierzchni terenu (pkt 2). W ocenie sądu takie łączenie terenów przeznaczonych pod zabudowę produkcyjną z zabudową mieszkaniową jest niedopuszczalne. W przypadku tym nie mamy bowiem do czynienia z uzupełnianiem się przeznaczeń, wręcz przeciwnie, najczęściej produkcja na danym obszarze będzie kolidować z interesami mieszkańców terenu. Wobec tego połączenie tych funkcji stanowi istotne naruszenie zasad sporządzenia planu. W świetle powyższego dodatkową okolicznością uzasadniającą stwierdzenie nieważności § 16 ust. 3 pkt 2 stanowi naruszenie art. 15 ust. 2 pkt 1 u.p.z.p.

W pozostałym zakresie zarzuty skargi nie są w ocenie sądu uzasadnione.

Naczelny Sąd Administracyjny niejednokrotnie podkreślał, że planie miejscowym rada gminy obowiązana jest określić parametry i wskaźniki kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu. Do tych wskaźników należą m.in. linie zabudowy, gabaryty obiektów i wskaźniki intensywności zabudowy. W tym kontekście, w odniesieniu do zawartego w skardze wniosku dotyczącego ustalenia zawartego w § 4 pkt 8 zaskarżonego aktu planistycznego należy wyjaśnić, że – w ocenie sądu treści tego zapisu nie narusza w sposób istotny zasad sporządzania planu miejscowego. Ustalenie to zawiera – jak prawidłowo zauważył w uzasadnieniu skargi organ nadzoru – opis sposobu obliczenia wskaźnika zabudowy, w którym jednym z odnośników jest powierzchnia działki budowlanej lub zespołu działek budowlanych, co odpowiada wymogowi ustawowemu, wynikającemu z art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Dodatkowo należy też wskazać, że w ustaleniach zawartych w rozdziale 3 zaskarżonego aktu, w którym Rada Gminy Oława określiła szczegółowe zasady zagospodarowania terenów zostały przyjęte w konkretnych jednostkach redakcyjnych w odniesieniu do poszczególnych terenów zasady kształtowania zabudowy oraz wskaźniki zagospodarowania terenu, w tym minimalny wskaźnik powierzchni biologicznie czynnej, wskaźnik intensywności zabudowy, maksymalny wskaźnik powierzchni zabudowy. W tych okolicznościach Sąd nie podzielił oceny skarżącego organu przyjętej w omawianym powyżej zakresie.

Ostatnim z kwestionowanych przez organ nadzoru zapisem uchwały jest § 13 pkt 2, zgodnie z którym na terenach oznaczonych symbolem US, dopuszcza się tymczasowe zagospodarowanie związane z obsługą imprez, festynów i spotkań rekreacyjno- sportowo-wypoczynkowych, w tym obiektów budowlanych; okres tymczasowego zagospodarowania związany jest z czasem ich trwania, nieprzekraczalny termin likwidacji tymczasowego zagospodarowania wynosi 21 dni od zakończenia zdarzenia. Zdaniem organu nadzoru zapis ten pozostaje w sprzeczności z art. 15 ust. 2 pkt 11 u.p.z.p., zgodnie z którym w planie miejscowym określa się obowiązkowo sposób i termin tymczasowego zagospodarowania, urządzania i użytkowania terenów. Wojewoda Dolnośląski podkreślił, że Rada Gminy Oława zamiast określić sposób i termin tymczasowego zagospodarowania, urządzania i użytkowania terenów ustaliła zasady usytuowania obiektów tymczasowych i termin usunięcia tych obiektów. Jak podkreślono w skardze definicję tymczasowego obiektu budowlanego oraz zasady wznoszenia tego rodzaju obiektów zostały wprost uregulowane w art. 3 pkt 5 oraz art. 29 ust. 1 pkt 12 pr. b. W ostatnim z wymienionych przepisów wskazano, że termin rozbiórki lub przeniesienia obiektu w inne miejsce inwestor określa w zgłoszeniu organowi administracji architektoniczno-budowlanej. Zatem, jak wywodzi w skardze organ nadzoru, termin usunięcia tymczasowego obiektu budowlanego nie może stanowić przedmiotu uregulowania w akcie prawa miejscowego.

Sąd uznał również za nieuzasadniony zarzut i wniosek Wojewody Dolnośląskiego dotyczący tego unormowania uchwały. Organ planistyczny, wykonując dyspozycję ustawodawcy zawartą w art. 15 ust. 2 pkt 11 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym określił sposób i termin tymczasowego zagospodarowania, urządzenia i użytkowania terenów. Konkretyzując wymagane ustawowo ustalenie Rada Gminy Oława postanowiła na wskazanym zapisie, że: „na terenach oznaczonych symbolem US dopuszcza się tymczasowe zagospodarowania związane z obsługą imprez, festynów i spotkań rekreacyjno-sportowo-wypoczynkowych, w tym obiektów budowlanych; okres tymczasowego zagospodarowania związany jest z czasem ich trwania, nieprzekraczalny termin likwidacji tymczasowego zagospodarowania wynosi 21 dni od zakończenia zdarzenia”. Istotne jest również, że z treści § 4 pkt 10 powoływanego wcześniej rozporządzenia planistycznego wynika, że ustalenia dotyczące sposobów i terminów tymczasowego zagospodarowania, urządzenia i usytuowania terenów powinny zawierać m.in. ograniczenia w zagospodarowaniu terenów, w tym określenie terminu, do którego tymczasowe zagospodarowanie, urządzenie i użytkowanie terenu może być wykonywane. W ocenie sądu omawiane ustalenie planistyczne jest prawidłowe i nie narusza prawa; nie powstaje w sprzeczności z przepisami art. 3 pkt 5 i art. 20 ust. 1 pkt 12 powoływanej ustawy – Prawo budowlane ani tych przepisów nie modyfikuje. W uznaniu sądu to, że ustawodawca uprawnia inwestora do zadeklarowania w zgłoszeniu dokonywanym w trybie art. 30 wskazanej ustawy, terminu usunięcia obiektu tymczasowego – według kwalifikacji ustawowej – w kontekście kwestionowanego przez organ nadzoru ustalenia planistycznego, oznacza, że w zgłoszeniu inwestor wskazuje jako nieprzekraczalny termin likwidacji tego obiektu, termin określony przez organ planistyczny w ustaleniu przyjmowanym w trybie art. 15 ust. 2 pkt 11 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Wbrew twierdzeniom skarżącego organu nadzoru Rada Gminy Oława w zapisie § 13 pkt 2 nie określiła terminu usunięcia tymczasowego obiektu budowlanego, który – co istotne – jest elementem tymczasowego zagospodarowania terenu, ale ograniczyła czasowo istnienie tego rodzaju zagospodarowania, wskazując nieprzekraczalny termin jego likwidacji, a ustalenie w tym zakresie stanowi obowiązkowy przedmiot regulacji zamieszczonej w uchwale planistycznej.

Uwzględniając powyższe sąd, na podstawie przepisu art. 147 § 1 p.p.s.a. w pkt I sentencji wyroku stwierdził nieważność § 16 ust. 2 pkt 4, § 16 ust. 3 pkt 1 i pkt 2 zaskarżonej uchwały. W pozostałym zakresie sąd nie znalazł podstaw do stwierdzenia nieważności zaskarżonej uchwały, o czym orzekł w pkt II sentencji wyroku oddalając dalej idącą skargę.

O kosztach postępowania sąd orzekł na podstawie art. 205 § 2 w zw. z art. 200 p.p.s.a., zasądzając na rzecz strony skarżącej kwotę 480 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, na które składa się wynagrodzenia pełnomocnika – radcy prawnego ustalone na podstawie § 14 ust. 1 pkt 1 lit. c rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 265) w wysokości 480 zł.